

[Socialministeren]

vernes dagpengeudgifter i 2. og 3. uge, og det vil sige ca. 800-900 mill. kr. om året. Hertil kommer der så også øgede administrationsudgifter på ca. 70 mill. kr. årligt.

Jeg vil godt i denne forbindelse påpege, at forslagsstillerne forudsætter, at udgifterne finansieres af det offentlige og ikke ved et særligt arbejdsgiverbidrag. Det betyder, at beløbene må tages ind over skatterne og kommer til at påhvile befolkningen som helhed, også lønmodtagerne. Regeringen kan ikke gå ind for forslaget.

Svend Andersen (Bornh. a.) (S):

Socialdemokratiet kan heller ikke medvirke til gennemførelsen af de to forslag om ændringer i dagpengeloven. En gennemførelse af de to forslag vil betyde en merudgift for staten på ca. 675 mill. kr.

Forslaget om begrænsningen af de selvstændige erhvervsdrivendes egenperiode fra 5 til 3 uger bryder med den opfattelse, som vi fortsat har i socialdemokratiet, nemlig at arbejdsgiverperioden og dermed de selvstændige erhvervsdrivendes egenperiode på de 5 uger principielt må fastholdes, således som det har været aftalt imellem arbejdsmarkedets parter, og vi mener ikke, at det, ordningen vil koste, nemlig ca. 25 mill. kr., vil få nogen som helst indvirkning på beskæftigelsen.

Ved gennemførelsen af beskæftigelsesplanen i 1977 blev der indført en midlertidig refusion fra staten af arbejdsgivernes udgifter til dagpenge i den 4. og 5. uge. Vi betragter denne ordning som midlertidig og tillægger ikke ordningen nogen selvstændig beskæftigelseseffekt. Den har alene værdi, når den virker i sammenhæng med den samlede beskæftigelsesplan.

Så er der fremskridtspartiets forslag om at nedsætte arbejdsgiverperioden til 1 uge. Det kan vi heller ikke tiltræde. Forslaget har været fremsat før, vi har tidligere afvist det, og det er ikke blevet bedre af, at det er blevet genfremsat. Forslaget vil betyde en merudgift på ca. 650 mill. kr., samtidig med at udbetalingen ved et stort antal sygdomstilfælde, der stort set er blevet klaret i samme arbejdsgang som lønudbetalingen, nu skal overføres til det offentlige. Det betyder øget administration, og det betyder igen øget antal offentligt ansatte.

Vi tillægger heller ikke dette forslag nogen beskæftigelsesmæssig betydning, som står i et rimeligt forhold til udgifterne på de 650 mill. kr. Fremskridtspartiets påstand om, at ændringen vil betyde 50.000 flere ansatte i virksomhederne, er efter vor opfattelse grebet ud af luften og savner enhver begrundelse. Vi har vanskeligt ved at se, hvordan man vil kunne presse yderligere 650 mill. kr. ud af finansloven. Vi har sagt det før, men jeg vil da godt gentage, at hvis der skulle være partier, der er i stand til at fremtrylle så stort et beløb, kan vi fra socialdemokratiets side an vise bedre måder at bruge pengene på inden for det sociale og det beskæftigelsesmæssige område.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Af de to lovforslag, vi behandler her i dag, vil jeg først sige et par ord om fremskridtspartiets, hvorefter arbejdsgiverne for fremtiden kun skal betale for den første uge. Jeg forstår ikke, at et parti, der samtidig fremsætter så mange spareforslag og ønsker, at vi skal sætte skatterne ned, vil komme med dette forslag, som koster knap 1 mia kr. på årsbasis. Jeg kan simpelt hen ikke se, at der er nogen sammenhæng i, at man på én gang bilder skatteyderne ind, at de skal slippe billigere i skat, og fremsætter forslag, der koster knap 1 mia kr. mere. Jeg kan derfor ikke på nogen måde støtte dette forslag.

Så udtalte socialministeren om det andet lovforslag, vi behandler i dag, fællesforslaget fra en række partier om ændring af loven om dagpenge, sådan at de selvstændiges egenperiode begrænses fra 5 til 3 uger, at hun var forundret over det. Jeg er også forundret, men min forundring gælder noget helt andet. Jeg er forundret over, at det ikke lykkedes i augustforliget at få denne naturlige følge taget frem og gennemført i fællesskab af de 4 partier, der stod bag augustforliget.

Så siger socialministeren, at grunden til, at man ikke kan gå ind for dette, er, at man ikke mener, det vil skabe noget arbejde. Jeg er for det første ikke sikker på, at det er en begrundelse, der holder i alle tilfælde, for en arbejdsgiver, der alene eller sammen med en enkelt arbejder skal bestride sin virksomhed, vil være tvunget til, hvis han selv bliver syg, at lade være med at ansætte en i sit eget sted,